

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ryszard Ponikowski
Sędziowie:	SSA Bogusław Tocicki (spr.) SSA Wiesław Pędziwiatr
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014 r.

sprawy **M. C.** oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

R. S. oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

K. J. (1) oskarżonego z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 276 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 27 maja 2014 r. sygn. akt III K 10/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) w ten sposób, że:

a) **w odniesieniu o przestępstwa przypisanego oskarżonym w punkcie I części rozstrzygającej przyjmuje, iż tylko oskarżony K. J. (1) spowodował u pokrzywdzonego T. C. (1) obrażenia ciała w postaci ogólnego potłuczenia zwłaszcza głowy, obrzęku i krwiaka oczodołów oraz otarcia skóry pleców, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni;**

b) **z podstawy skazania oskarżonych: M. C. i R. S. za przestępstwo przypisane im w punkcie I części rozstrzygającej eliminuje przepis art. 157 § 2 k.k.;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) utrzymuje w mocy;

III. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: J. L., I. G. i R. B. po 600 złotych tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) oraz po 138 złotych tytułem zwrotu VAT, a na rzecz adw. R. B. zasądza także 182,20 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu;**

IV. **zwalnia oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Jeleniej Górze oskarżył:

- 1) **M. C.;**
- 2) **R. S.;**
- 3) **K. (...) o to, że:**

I. wieczorem 25 listopada 2013r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec T. C. (1) w ten sposób, że K. J. (1), żądając wydania pieniędzy, podduszał go ręką za szyję, a następnie przewrócił na ziemię, zadając uderzenia z pięści po głowie oraz kopiąc po głowie, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci ogólnego potłuczenia zwłaszcza głowy, obrzęk i krwiak oczodołów, otarcia skóry pleców, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel skórzany o wartości 150 złotych z zawartością prawa jazdy kat. B, dowodu rejestracyjnego samochodu marki O. (...) nr rej. (...), kartę płatniczą (...) S.A., telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 400 złotych, powodując łączne straty w wysokości 550 złotych na szkodę T. C. (1),

przy czym czynu tego M. C. dopuścił się będąc uprzednio skazanym :

#.

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 sierpnia 2006r. w sprawie II K – 469/06, za czyn z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 lipca 2007r. w sprawie II K – 416/07, za czyn z art. 279 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności, objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 maja 2009r. w sprawie II K – 99/09 na karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 15 marca 2007r. do dnia 17 marca 2009r., od 22 listopada 2011r. do 19 lutego 2012r.;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010r. w sprawie II K – 2039/10, za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 23 maja 2011r. w sprawie II K – 2457/10, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 24 maja 2011r. w sprawie II K – 259/11, za czyny z art. 279 § 1 k.k. i art. 287 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objęte następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 sierpnia 2011r. w sprawie II K – 753 /11 na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 19 sierpnia 2012r. do 20 lutego 2013r., a na poczet kary zaliczono okresy pozbawienia wolności w dniu 21 lipca 2010r. oraz od 4 sierpnia 2010r. do 27 września 2010r. i od 27 grudnia 2010r. do 27 lipca 2011r.;

natomiast K. J. (1) dopuścił się będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 kwietnia 2010r. w sprawie o sygn. akt II K – 404/09, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 10 sierpnia 2010r. w sprawie o sygn. akt VI Ka – 330/10, za czyn z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 31 maja

2010r. w sprawie o sygn. akt II K – 898/10, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawie o sygn. akt VI Ka – 414/10, za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 czerwca 2010r. w sprawie o sygn. akt II K – 602/09, za czyn z art. 280 § 1 k.k., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętych następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 kwietnia 2011r. sygn. akt II K – 77/11, na karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 4 czerwca 2012r. do 20 lutego 2013r., zaś na poczet kar zaliczono okresy pozbawienia wolności: od 30 listopada 2009r. do 21 stycznia 2010r., od 13 czerwca 2010r. do 25 czerwca 2010r., od 31 maja 2009r. do 2 czerwca 2009r. oraz od 10 listopada 2010r. do 3 czerwca 2012r.;

zaś R. S. dopuścił się będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 stycznia 2007r. w sprawie II K – 862/06, za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 25 września 2008r. do 31 sierpnia 2009r.;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 17 września 2007r. w sprawie o sygn. akt II K – 573/07, za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 marca 2008r. w sprawie o sygn. akt II K – 973/07, za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od 31 sierpnia 2009r. do 28 lutego 2011r., za występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, za występki z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, kary orzeczone połączone zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 października 2008r. w sprawie II K – 402/08 i wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 października 2011r. do 6 czerwca 2012r.;

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy czym w stosunku do oskarżonych: R. S. i M. C. dodatkowo w zw. z art. 64 § 2 k.k.; zaś w stosunku do oskarżonego K. J. (1) dodatkowo w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

II. wieczorem 25 listopada 2013r. w K., wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec D. P. w ten sposób, że K. J. (1), szarpiąc za kurtkę, przewrócił pokrzywdzonego na drogę, zadając mu uderzenia z pięści po twarzy, zażądał wydania portfela i telefonu komórkowego, posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci ostro zakończonych przedmiotu o długości około 6 cm oraz grożąc wydlubaniem oka spowodował obrażenia w postaci ogólnego potłuczenia, zwłaszcza głowy, będące naruszeniem nietykalności cielesnej, następnie zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 400 złotych, czym działał na szkodę D. P., przy czym R. S., M. C., K. J. (1) dopuścili się tego czynu w warunkach opisanych w punkcie I,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy czym w stosunku do oskarżonych: R. S. i M. C. dodatkowo w zw. z art. 64 § 2 k.k.; zaś w stosunku do oskarżonego K. J. (1) dodatkowo w zw. z art. 64 § 1 k.k..

Wyrokiem z dnia 27 maja 2014r. sygn. akt III K – 10/14 Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze orzekł następująco:

I. uznał oskarżonych: **M. C., K. J. (1) i R. S.** za winnych tego, że wieczorem w dniu 25 listopada 2013r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie T. C. (1) w ten sposób, że w ramach podziału ról K. J. (1) użył wobec niego przemocy, podduszając za szyję, przewracając na ziemię i uderzając go i kopiąc po głowie, w wyniku czego T. C. (1) doznał obrażeń ciała w postaci ogólnego potłuczenia, zwłaszcza głowy, obrzęk i krwiak oczodołów, otarcia skóry pleców, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, zaś M. C. i R. S. w tym czasie uniemożliwiali D. P. udzielenie pomocy T. C. (1), a następnie wszyscy zabrali w celu przywłaszczenia portfel skórzany wartości 150 złotych z zawartością prawa jazdy kat. B, dowodu

rejestracyjnego samochodu O. (...) nr rej. (...), karty płatniczej (...) S.A. oraz telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 400 złotych, a następnie zabrane dokumenty ukryli, czym działali na szkodę T. C. (1), przy czym czynu tego:

a) M. C. dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 sierpnia 2006r. (sygn. akt II K – 469/06) m. in. za czyn z art. 279 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 maja 2009r. (sygn. akt II K – 99/09), którym orzeczona została kara łączna 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności odbyta przez niego w okresie od 15.03.2007r. do 17.03.2009r. i od 22.11.2011r. do 19.02.2012r., a następnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010r. (sygn. akt II K – 2039/10) za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 sierpnia 2011r. (sygn. akt II K – 753/11), którym orzeczona została kara łączna 3 lat pozbawienia wolności odbyta przez niego w dniu 21.07.2010r. i w okresie od 4.08.2010r. do 27.09.2010r., od 27.12.2010r. do 27.07.2011r. i od 19.08.2012r. do 20.02.2013r.;

b) K. J. (1) dopuścił się, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 czerwca 2010r. (sygn. akt II K – 602/09) za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 kwietnia 2011r. (sygn. akt II K – 77/11), którym orzeczona została kara łączna 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności odbyta przez niego w okresie od 31.05.2009r. do 2.06.2009r., od 30.11.2009r. do 21.01.2010r., od 13.06.2010r. do 25.06.2010r., od 10.11.2010r. do 3.06.2012r. i od 4.06.2012r. do 20.02.2013r.;

c) R. S. dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 stycznia 2005r. (sygn. akt II K – 781/04) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 października 2008r. (sygn. akt II K – 402/08), którym orzeczona została kara łączna 2 lat pozbawienia wolności odbyta przez niego w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy w okresie od 1.11.2003r. do 6.05.2004r., od 30.08.2004r. do 26.01.2005r., od 21.12.2005r. do 9.06.2006r., a następnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 marca 2008r. (sygn. akt II K – 973/07) m. in. za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 października 2008r. (sygn. akt II K – 402/08), którym orzeczona została kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności odbyta przez niego w okresie od 11.10.2011r. do 6.06.2012r.;

tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec M. C. i R. S. oraz przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec K. J. (1) i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył **oskarżonym: M. C. i R. S. kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności**, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. **oskarżonemu K. J. (1) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności**;

II. uznał oskarżonych: **M. C., K. J. (1) i R. S.** za winnych tego, że wieczorem w dniu 25 listopada 2013r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie D. P. w ten sposób, że w ramach podziału ról K. J. (1) użył wobec niego przemocy i szarpiąc za kurtkę, przewrócił go na ziemię oraz zadawał mu uderzenia pięściami po twarzy oraz zażądał wydania portfela i telefonu komórkowego, a następnie zagroził mu wydlubaniem oka przedmiotem trzymany w ręce, w wyniku czego D. P. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnego potłuczenia, zwłaszcza głowy, będące naruszeniem nietykalności cielesnej, zaś M. C. i R. S. towarzyszyli K. J. (1), przy czym pierwszy z nich wyjął telefon pokrzywdzonego, a drugi powstrzymywał T. C. (1), a następnie wszyscy trzej zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 400 złotych, czym działali na szkodę D. P., przy czym czynu tego:

a) M. C. dopuścił się będąc uprzednio skazanym: wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 sierpnia 2006r. (sygn. akt II K – 469/06) m. in. za czyn z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia

wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 maja 2009r. (sygn. akt II K – 99/09), którym orzeczona została kara łączna 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności odbyta przez niego w okresie od 15.03.2007r. do 17.03.2009r. i od 22.11.2011r. do 19.02.2012r., a następnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 listopada 2010r. (sygn. akt II K – 2039/10) za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 sierpnia 2011r. (sygn. akt II K – 753/11), którym orzeczona została kara łączna 3 lat pozbawienia wolności odbyta przez niego w dniu 21.07.2010r. i w okresie od 4.08.2010r. do 27.09.2010r., od 27.12.2010r. do 27.07.2011r. i od 19.08.2012r. do 20.02.2013r.;

b) **K. J. (1)** dopuścił się będąc uprzednio skazanym: wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 25 czerwca 2010r. (sygn. akt II K – 602/09) za czyn z art. 280 § 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 kwietnia 2011r. (sygn. akt II K – 77/11), którym orzeczona została kara łączna 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności odbyta przez niego w okresie od 31.05.2009r. do 2.06.2009r., od 30.11.2009r. do 21.01.2010r., od 13.06.2010r. do 25.06.2010r., od 10.11.2010r. do 3.06.2012r. i od 4.06.2012r. do 20.02.2013r.;

c) **R. S.** dopuścił się będąc uprzednio skazanym: wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 stycznia 2005r. (sygn. akt II K – 781/04) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 października 2008r. (sygn. akt II K – 402/08), którym orzeczona została kara łączna 2 lat pozbawienia wolności odbyta przez niego w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy w okresie od 1.11.2003r. do 6.05.2004r., od 30.08.2004r. do 26.01.2005r., od 21.12.2005r. do 9.06.2006r., a następnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 12 marca 2008r. (sygn. akt II K – 973/07) m. in. za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, objętą wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 października 2008r. (sygn. akt II K – 402/08), którym orzeczona została kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności odbyta przez niego w okresie od 11.10.2011r. do 6.06.2012r.;

tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec **M. C.** i **R. S.** oraz przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec **K. J. (1)** i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym: **M. C. i R. S. kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności**, zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. **oskarżonemu K. J. (1) karę 4 (cztery) lat pozbawienia wolności**;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych w punktach: I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył **M. C. i R. S. karę łączną po 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności**, zaś **K. J. (1) karę łączną 5 (pięć) lat pozbawienia wolności**;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych: **M. C.**, **K. J. (1)** i **R. S.** środki karne w postaci obowiązków naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłacenie przez każdego z nich na rzecz **T. C. (1)** kwot po 50 zł (pięćdziesiąt złotych) i na rzecz **D. P.** kwot po 133 zł (sto trzydzieści trzy złote);

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym:

a) **R. S.** okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 26 listopada 2013r. do dnia 26 grudnia 2013r.;

b) **M. C.** okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 26 listopada 2013r. do dnia 27 maja 2014r.;

c) **K. J. (1)** okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 17 grudnia 2013r. do dnia 27 maja 2014r.;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: **J. L.** i **I. G.** koszty nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym: **M. C.** i **R. S.** z urzędu w kwotach po 960 zł oraz 220,80 zł podatku od towarów i usług;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. koszty nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu K. J. (1) z urzędu w kwocie 1.260 zł oraz 289,80 zł podatku od towarów i usług;

VIII. zwolnił oskarżonych: R. S., M. C. oraz K. J. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli w całości wszyscy oskarżeni, wnosząc apelacje za pośrednictwem swoich obrońców z urzędu.

Obrońca oskarżonego M. C., adw. J. L., powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi **zarzucił**:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający

wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że oskarżony M. C.:

#.

- dokonał rozboju na osobie T. C. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi,
- w ramach podziału ról uniemożliwił D. P. udzielenie pomocy T. C. (1),
- dokonał rozboju na osobie D. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi,
- w ramach podziału ról wyjął telefon pokrzywdzonego, który to został zabrany przez wszystkich oskarżonych w celu przywłaszczenia;

2) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 i 4 k.p.k., polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd przy ustalaniu sprawstwa i zamiaru oskarżonego całokształtu ujawnionych na rozprawie okoliczności, a zwłaszcza logicznych i zgodnych ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego wniosków wyciągniętych z zeznań pokrzywdzonych i oparciu się na wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, następnie odwołanych.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego M. C., na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. **wniósł o**:

1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów;

2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońcy oskarżonego R. S., adw. I. G. zaskarżonemu wyrokowi **zarzuciła**:

1)

1) obrazę przepisów postępowania, mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego M. C. w zakresie sprawstwa oskarżonego R. S. w sytuacji, gdy wyjaśnienia oskarżonego M. C. nie znajdują potwierdzenia w innych bezpośrednich bądź pośrednich dowodach i tym samym nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu R. S. sprawstwa w obu przestępstwach;

2) rażąco niewspółmierność kary, poprzez wymierzenie oskarżonemu R. S. kar jednostkowych 3 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy udział oskarżonego w obu czynach ograniczał się do samej obecności na miejscu zdarzenia, co uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, natomiast kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy oskarżonego R. S. **wniosła o**:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanych mu czynów;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania;
- 3) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. G. z tytułu nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu apelacyjnym kwoty 600 zł powiększonej o podatek VAT w kwocie 138 zł.

Obrońca oskarżonego K. J. (1), adw. R. B. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisu prawa procesowego art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny materiału dowodowego i tym samym wadliwe uznanie, że:

a) oskarżeni dopuścili się przestępstwa rozboju w zakresie przypisanych im czynów, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje żadnej podstawy do przyjęcia, iż swoim zamiarem obejmowali przywłaszczenie ruchomości należących do pokrzywdzonych i w tym celu dopuścili się napaści na nich;

b) oskarżeni dopuścili się czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia poprzez popełnienie przestępstwa rozboju polegającego na przywłaszczeniu portfela skórzanego, innych ruchomości telefonu komórkowego Samsung 5610 oraz dokumentów, a następnie ukryli je, gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstawy do czynienia takich ustaleń w sprawie;

c) oskarżeni dopuścili się czynu opisanego w punkcie II części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia poprzez popełnienie przestępstwa rozboju polegającego na przywłaszczeniu telefonu komórkowego (...), gdy tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstawy do czynienia takich ustaleń w sprawie;

d) oskarżeni jeszcze przed dokonaniem czynu weszli w porozumienie, które obejmowało podział ról wszystkich uczestników, a nadto obejmowali oni swoim zamiarem zabór mienia, jako finalny efekt napaści, gdy tymczasem materiał dowodowy nie daje podstawy do przyjęcia takich ustaleń faktycznych;

2) z ostrożności procesowej – rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych i kary łącznej, gdy tymczasem całokształt okoliczności faktycznych winien prowadzić do wymierzenia niższych kar jednostkowych i kary łącznej, a tym bardziej przy przyjęciu odmiennej kwalifikacji prawnej czynów.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego M. C., na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. **wniósł o**: zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego K. J. (1) od zarzucanych mu czynów.

W osobistym piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja” (k. 587) oskarżony K. J. (1) podniósł, że nie zgadza się z orzeczoną wobec karą 5 lat pozbawienia wolności, gdyż nie popełnił zarzucanych napadów rabunkowych i nie przyznał się do nich ani podczas śledztwa, ani na rozprawie. Wskazał na następujące okoliczności:

- 1) podczas zdarzenia bronił się, a pokrzywdzeni sami przyznali, że jeden z nich zaatakował go butelką;
- 2) współoskarżeni pomówili go, aby uniknąć odpowiedzialności karnej albo uzyskać łagodniejszy wyrok i udało im się, chociaż są wielokrotnymi i przebiegłymi recydywistami;
- 3) oskarżony R. S. nie obciążał go podczas śledztwa, natomiast współoskarżeni dopiero w areszcie śledczym umówili się jak mają obciążać K. J. (1) i oskarżony R. S. zmienił swoje wyjaśnienia;
- 4) został skrzywdzony wyrokiem, a także jego konkubina i 3-letni syn, gdyż był jedynym żywicielem rodziny, pracował w Czechach, w zakładach (...);

5) po jego tymczasowym aresztowaniu rodzina pozostała bez środków do życia, a konkubina utrzymuje się wyłącznie z alimentów i zasiłku opieki społecznej, co nie wystarcza na życie.

Oskarżony K. J. (1) w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji. Wspomniane pismo oskarżonego K. J. (1), jego obrońca z urzędu adw. R. B. przesłał do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, w terminie ustawowym, jako uzupełnienie własnej apelacji (k. 627-629).

Postanowieniem z dnia 16 czerwca 2014r. sygn. III K – 10/14 Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze na podstawie art. 420 § 1 i 2 k.p.k. zmienił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V wyroku z dnia 27 maja 2014r. sygn. akt III K – 10/14 poprzez odmowę zaliczenia oskarżonemu R. S. okresu jego tymczasowego aresztowania od dnia 26 listopada 2013r. do dnia 26 grudnia 2013r., ponieważ we wspomnianym okresie wykonano wobec niego karę 30 dni aresztu, orzeczoną w sprawie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygn. II K – 484/13 (k. 583, 584).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Nie zasługiwały na uwzględnienie apelacje wniesione na korzyść oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) przez ich obrońców z urzędu, gdyż zaskarżony wyrok nie został wydany z obrazą przepisów procesowych wskazanych w apelacjach, a także nie był dotknięty błędami w ustaleniach faktycznych, wskazanymi w apelacjach.

Jedynie w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonym w punkcie I części rozstrzygającej (zarzuconego w punkcie I części wstępnej) niewłaściwie przyjęto, że wszyscy oskarżeni spowodowali obrażenia ciała pokrzywdzonego T. C. (1), chociaż z niekwestionowanych ustaleń faktycznych Sądu I instancji przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynikało, iż pobił go tylko oskarżony K. J. (1) i tylko on spowodował u pokrzywdzonego T. C. (1) obrażenia ciała w postaci ogólnego potłuczenia zwłaszcza głowy, obrzęku i krwiaka oczodołów oraz otarcia skóry pleców, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Wymagało to zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie oraz wyeliminowanie z podstawy skazania oskarżonych: M. C. i R. S. za przestępstwo przypisane im w punkcie I części rozstrzygającej przepisu art. 157 § 2 k.k..

Nie raziły również rażąco niewspółmiernością (zbytnią surowością) kary jednostkowe i kary łączne orzeczone w stosunku do oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) i dlatego w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. W dalszej części uzasadnienia zasadne będzie osobne odniesienie się do apelacji wniesionych co do poszczególnych oskarżonych, na tle stawianych w nich zarzutów.

Zarzuty obrazu przepisów prawa procesowego oraz błędów w ustaleniach faktycznych sformułowane we wszystkich apelacjach

I. Orzekając w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze – wbrew wywodom zawartym w apelacjach obrońców oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) – przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i nie wnikliwy. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym zarzuconych im przestępstw, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.). Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe w sposób niezwykle drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przypisanych wszystkim oskarżonym przestępstw:

1) z art. 280 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a w stosunku do oskarżonego K. J. (1) także w zw. z art. 157 § 2 k.k., polegającego na tym, że wieczorem w dniu 25 listopada 2013r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie T. C. (1) w ten sposób, że w ramach podziału ról K. J. (1) użył wobec niego przemocy, podduszając za szyję, przewracając na ziemię i uderzając go i kopiąc po głowie, w wyniku czego T. C. (1) doznał obrażeń ciała w postaci ogólnego potłuczenia, zwłaszcza głowy, obrzęk i krwiak oczodołów, otarcia skóry pleców, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, zaś M. C. i R. S. w tym czasie

uniemożliwiali D. P. udzielenie pomocy T. C. (1), a następnie wszyscy zabrali w celu przywłaszczenia portfel skórzany wartości 150 złotych z zawartością prawa jazdy kat. B, dowodu rejestracyjnego samochodu O. (...) nr rej. (...), karty płatniczej (...) S.A. oraz telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 400 złotych, a następnie zabrane dokumenty ukryli, czym działali na szkodę T. C. (1);

2) z art. 280 § 1 k.k., polegającego na tym, że wieczorem w dniu 25 listopada 2013r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju na osobie D. P. w ten sposób, że w ramach podziału ról K. J. (1) użył wobec niego przemocy i szarpiąc za kurtkę, przewrócił go na ziemię oraz zadawał mu uderzenia pięściami po twarzy oraz zażądał wydania portfela i telefonu komórkowego, a następnie zagroził mu wydłubaniem oka przedmiotem trzymanym w ręce, w wyniku czego D. P. doznał obrażeń ciała w postaci ogólnego potłuczenia, zwłaszcza głowy, będące naruszeniem nietykalności cielesnej, zaś M. C. i R. S. towarzyszyli K. J. (1), przy czym pierwszy z nich wyjął telefon pokrzywdzonego, a drugi powstrzymywał T. C. (1), a następnie wszyscy trzej zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 400 złotych, czym działali na szkodę D. P..

Oskarżeni: M. C. i R. S. dopuścili się tych przestępstw w warunkach recydywy wielokrotnej po myśli art. 64 § 2 k.k., zaś oskarżony K. J. (1) w warunkach recydywy podstawowej z art. 64 §1 k.k..

Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze zebrany materiał dowodowy, w ramach którego na pierwszy plan wysuwały się ustalenia wynikające z zeznań pokrzywdzonych: T. C. (1) (k. 6-7, 16-17, 96-98, 114-116, 168-169, 473-475) i D. P. (k. 25-28, 93-95, 117-119, 174-176, 436-438, 514-515), uzupełnionych zeznaniami policjantów przyjmujących zgłoszenie bezpośrednio po przestępstwie: B. B. (k. 61-62, 634) i P. B. (k. 264-265, 476), zeznaniami świadka J. R. (k. 62-63), która wezwała telefonicznie policjantów na prośbę pokrzywdzonych oraz wyników śledczych oględzin miejsca przestępstwa, przeprowadzonych z udziałem pokrzywdzonego D. P., wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 34-39).

W dalszej kolejności, potwierdzenie okoliczności związanej z planowaniem napadów rabunkowych, ustaleniem podziału ról, sposobu zaczepki słownej pokrzywdzonych, aby zainicjować rozboje, a także okoliczności związane z przebiegiem napadów rabunkowych, działaniem wszystkich oskarżonych, w tym K. J. (1), który był inicjatorem przestępstw i zachowywał się najbardziej agresywnie wobec pokrzywdzonych, zadając im ciosy, jak również uzgodnienia sprawców co do podziału pieniędzy uzyskanych z przestępstw, znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego M. C. z postępowania przygotowawczego (k. 100-101, 136-137, 283-284). Wprawdzie podczas rozprawy głównej (k. 434-435) oskarżony M. C. wycofał się ze swoich wcześniejszych wyjaśnień, jednak relacje te były całkowicie niewiarygodne, podszyte solidarnością z pozostałymi sprawcami, a być może także obawami o odpowiedzialność karną.

Na tle wskazanych dowodów było jasne, że pokrzywdzeni: T. C. (1) i D. P. bezpośrednio po napadach rabunkowych wezwali na miejsce funkcjonariuszy policji, opisując im przebieg napadów rabunkowych, rysopisy i inne dane pozwalające na identyfikację sprawców, miejsce, gdzie się ukryli po napadzie rabunkowym, a jednego z nich, oskarżonego R. S., od razu wskazali.

Co więcej, na tle dowodów w postaci: kart informacyjnych z Izby Przyjęć (...) Centrum (...) w K. (k. 8, 29), protokołów oględzin ciała obu pokrzywdzonych wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 18-21, 30-33) i opinii sądowo – lekarskich (k. 41, 42), absolutnie bezsporne było to, że na skutek uderzeń przez oskarżonego K. J. (1), pokrzywdzony T. C. (1) doznał ogólnych potłuczeń zwłaszcza głowy, obrzęku i krwiaków oczodołów, otarcia skóry pleców, które naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, natomiast D. P. nie doznał obrażeń ciała, a jedynie nieznaczących śladów na ciele wyczerpujących cechy naruszenia nietykalności cielesnej.

Wreszcie, bezsporne było to, że pokrzywdzony T. C. (1) następnego dnia po napadach, czyli 26 listopada 2013r., odnalazł na miejscu przestępstwa swoje klucze do mieszkania i samochodu, natomiast kierowniczka pobliskiego ośrodka wypoczynkowego, świadek N. M. (k. 267) znalazła przy ul. (...) w K., w pobliżu miejsca przestępstwa telefon komórkowy T. C. (1) wyrzucony lub zgubiony przez sprawców. Został on odzyskany przez pokrzywdzonego i poddany

ogłędzinom (k. 170-172). Dokumenty związane z zakupem tego telefonu przedstawił pokrzywdzony składając pierwsze zeznania (k. 9-12). Te okoliczności także przekonywały o podaniu przez pokrzywdzonych prawdziwej wersji zdarzenia.

Na stronach 1-2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 575-575v) Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze dokonał trafnie rekonstrukcji stanu faktycznego i przebiegu przestępstw popełnionych przez oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1), podając na jakich oparł się dowodach, zaś na stronach 4-5 tegoż uzasadnienia wyroku (k. 576v-577) przedstawił treść wyjaśnień wszystkich oskarżonych na poszczególnych etapach postępowania karnego. Następnie, w dalszej części uzasadnienia, na stronach 5-12 (k. 577-580v), Sąd I instancji przeprowadził drobiazgową, wręcz analityczną, ocenę wiarygodności wyjaśnień każdego z oskarżonych na tle pozostałych dowodów, w tym wyjaśnień współoskarżonego M. C. ze śledztwa, zeznań świadków, wyników śledczych oględzin miejsca przestępstwa, a także dokumentacji lekarskiej i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej. Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać i zasługuje w całości na akceptację.

Oceniając zakres ujawnionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego, a także wnikliwy sposób weryfikacji jego wiarygodności, trzeba zdecydowanie odrzucić zarzuty obrońców: M. C., R. S. i K. J. (1) o rzekomej obrazie przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych i błędach w ustaleniach faktycznych.

Mimo pozornej szczegółowości, zarzuty sformułowane przez obrońców wszystkich oskarżonych były w istocie jednostronne i oparte wyłącznie na wyjaśnieniach samych oskarżonych: M. C. z rozprawy głównej (k. 434-435), R. S. (k. 67-68, 143-145, 151-152, 278-279, 435-435v) i K. J. (1) (k. 216-219, 220-221, 293-294, 435v-436), z całkowitym ignorowaniem pozostałego materiału dowodowego, szczególnie zeznań pokrzywdzonych: T. C. (2) i D. P. oraz wyjaśnień oskarżonego M. C. ze śledztwa (k. 100-101, 136-137, 283-284). Taka ocena obrońców, zakładająca wiarygodność wyjaśnień oskarżonych, a oskarżonego M. C. w części, gdy zaprzeczał zarzutom, była życzeniowa i bezkrytyczna, a zatem dowolna i sprzeczna z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 k.p.k..

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (*error facti*) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz.

947; podobnie T. Grzegorzczuk – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońcy wszystkich oskarżonych nie postawili zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego M. C. jedynie częściowo, odrzucając jego wyjaśnienia z rozprawy głównej, jako niewiarygodne. Właśnie konsekwencją obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów jest to, że nie ma reguły nakazującej całkowite uznanie wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w zachowującym pełną aktualność wyroku z dnia 28 marca 1974r. sygn. Rw 152/74: „Kierując się przepisem art. 4 § 1 [obecnie art. 7] k.p.k., sąd może określonym zeznaniom świadka lub wyjaśnieniom oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że stanowisko swoje w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego materiału dowodowego. Sama zaś okoliczność, że świadek lub oskarżony dotychczas nienagannie się zachowywali albo przeciwnie - że dotychczasowy ich tryb życia był naganny, bez ustalenia innych okoliczności nie może stanowić o tym, że dane zeznanie lub wyjaśnienie jest albo nie jest wiarygodne” (OSNKW 1974, z. 7-8, poz. 154). W kolejnym wyroku z dnia 14 lipca 1975r., sygn. Rw 323/75 Sąd Najwyższy odniósł się także do możliwości uznania za wiarygodne nawet pewnych fragmentów relacji świadka. Stwierdził, że „z istoty (...) zasady swobodnej oceny dowodów wynika, że sąd realizując ustawowy postulat poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie (art. 2 § 1 pkt 2 [ob. 2 § 2] k.p.k.) ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka co do niektórych przedstawionych przezeń okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka co do innych okoliczności - pod warunkiem że stanowisko sądu w kwestii oceny zeznań świadka zostanie należycie uzasadnione” (OSNKW 1975, z. 9, poz. 133). Mając powyższe na uwadze, stanowisko Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. C. ze śledztwa bezsprzecznie pozostawało pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k..

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżeni: M. C., R. S. i K. J. (1) dopuścili się przestępstw przypisanych w punktach I i II części rozstrzygającej i swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Jednocześnie Sąd Okręgowy starannie przedstawił dotychczasową karalność wszystkich oskarżonych na stronach 3-4 i 12-13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 576-576v, 580v-581), która nakazywała przyjęcie, że oskarżeni: M. C. i R. S. dopuścili się przypisanych przestępstw w warunkach recydywy wielokrotnej z art. 64 § 2 k.k., a oskarżony K. J. (1) w warunkach recydywy podstawowe z art. 64 § 1 k.k..

Z tych przyczyn nie zasługiwały na uwzględnienie apelacje wniesione na korzyść oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) przez ich obrońców z urzędu, gdyż zaskarżony wyrok nie został wydany z obrażą przepisów procesowych wskazanych w apelacjach, a także nie był dotknięty błędami w ustaleniach faktycznych, wskazanymi w apelacjach.

Jedynie w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonym w punkcie I części rozstrzygającej (zarzuconego w punkcie I części wstępnej) niewłaściwie przyjęto, że wszyscy oskarżeni spowodowali obrażenia ciała pokrzywdzonego T. C. (1), chociaż z niekwestionowanych ustaleń faktycznych Sądu I instancji przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wynikało, iż pobił go tylko oskarżony K. J. (1) i tylko on spowodował u pokrzywdzonego T. C. (1) obrażenia ciała w postaci ogólnego pośluczenia zwłaszcza głowy, obrzęku i krwiaka oczodołów oraz otarcia skóry pleców, które skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie oraz wyeliminowanie z podstawy skazania oskarżonych: M. C. i R. S. za przestępstwo przypisane im w punkcie I części rozstrzygającej przepisu art. 157 § 2 k.k..

II. Jak słusznie stwierdził Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, działania podejmowane przez oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1), najpierw wobec T. C. (1), a następnie wobec D. P., potwierdzały ich przestępcze porozumienie, wspólne zaplanowanie przestępstw i działanie ze z góry uzgodnionym podziałem ról. Także oskarżeni: M. C. i R. S. byli współsprawcami rozbojów w rozumieniu art. 18 § 1 k.k., a nie pomocnikami w rozumieniu art. 18 § 3 k.k., chociaż faktycznie nie bili pokrzywdzonych, a oskarżony R. S. nie zabierał im żadnych przedmiotów.

Według teorii formalno-objektywnej, przyjęcie współsprawstwa wymagałoby wypełnienia przez każdego ze współdziałających chociażby części znamion czasownikowych danego typu czynu zabronionego (por. W. Wolter – Nauka o przestępstwie, Warszawa 1973, s. 296 – 297; a także P. Kardas – Teoretyczne podstawy odpowiedzialności karnej za przestępne współdziałanie, Kraków 2001, s. 456 i n.; A. Liszewska – Współdziałanie przestępne w polskim prawie karnym. Analiza dogmatyczna, Łódź 2004, s. 48 i n.; R. Dębski: O teoretycznych podstawach regulacji współdziałania przestępnego w kodeksie karnym z 1979 r., Studia Prawno-Ekonomiczne 1998, t. LVII, s. 123 i n.; Ł. Pohl – Pomocnictwo a inne zjawiskowe formy czynu zabronionego (kryteria różnicujące) – Prokuratura i Prawo 2001, nr 6, s. 27 i n.; P. Palka – Glosa do postanowienia SN z dnia 20 kwietnia 2004r., sygn. V KK 351/03, Przegląd Sądowy 2005, nr 7-8, s. 259 i n.).

Z tego punktu widzenia, czynności wykonywane przez oskarżonych: M. C. i R. S. w stosunku do pokrzywdzonego T. C. (1), a przez R. S. wobec D. P., jakkolwiek służące popełnieniu rozbojów i w sposób istotny ułatwiające je, a wręcz organizujące je, nie polegałyby jednak na wypełnieniu przez nich chociażby części znamion czasownikowych danego typu czynu zabronionego z art. 280 § 1 k.k..

Według teorii materialno-objektywnej, za współsprawstwo należałoby uznać oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego, charakteryzujące się odegraniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego po stronie każdego ze współników. Na podstawie tej koncepcji współsprawcą byłaby zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizowałaby całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i taka osoba, która wprawdzie nie wykonałaby czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się – uzgodnione ze współnikiem – stanowiłoby istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu (A. Wąsek – Kodeks karny, Komentarz, tom I, s. 248 – 251; tegoż: Współsprawstwo w polskim kodeksie karnym, Warszawa 1977, s.117; także postanowienie SN z dnia 1 marca 2005r., sygn. III KK – 208/04 – OSNKW 2005, z. 7 – 8, poz. 62).

Także w postanowieniu z dnia 20 kwietnia 2004r. sygn. V KK 351/03 Sąd Najwyższy, analizując zawarte w art. 18 § 1 k.k. znamię współsprawstwa, jakim jest „wspólne i w porozumieniu wykonywanie czynu zabronionego”, stwierdził, że znamię to realizuje także ten współdziałający, który nie biorąc osobiście udziału w czynności sprawczej tego czynu, swoim zachowaniem zapewnia realizację uzgodnionego z tą osobą wspólnego przestępczego zamachu. Wkład w realizację znamienia skutkowego (zabijania) w ramach przyjętego między sprawcami działającymi w porozumieniu podziału ról musi być jednak na tyle istotny, by można było przyjąć, że umożliwił on, a nie tylko ułatwił wykonanie wspólnego zamiaru pozbawienia życia (OSNKW 2004, z. 5, poz. 53).

Ujęcie współsprawstwa, jako „wspólnego i w porozumieniu wykonania czynu zabronionego”, niezależnie od tego, jaką teorię współsprawstwa przyjmie się za właściwą, zakłada, że czynności podejmowane przez każdego ze współdziałającego muszą łączyć się czasowo z wypełnieniem znamion typu czynu zabronionego (in concreto aktem stosowania przemocy w celu zaboru mienia). Współsprawstwo obejmuje tylko zachowania przejawiające się uczestnictwem w realizacji przestępstwa, w chwili jego wykonywania i nie obejmuje zachowań ułatwiających lub umożliwiających jego dokonanie, podejmowanych przed lub po realizacji znamion wspólnego czynu. Są to zachowania właściwe dla współdziałającego, w formie pomocnictwa.

Czynności podejmowane przez współsprawców w chwili „wspólnego wykonywania czynu” muszą rzeczywiście stanowić o współwykonywaniu czynu, a nie jedynie o ułatwieniu wykonania czynu przez innego współdziałającego. W odniesieniu do przestępstw materialnych, jakim jest napad rabunkowy, powiązanie między czynem, a powstałym skutkiem, jest koniecznym znamieniem typu takiego czynu zabronionego, co oznacza, że w przypadku współsprawstwa stwierdzenie przesłanek obiektywnego przypisania takiego skutku musi być wykazane w stosunku do każdego współsprawcy. Nie każde współdziałanie w popełnieniu przestępstwa musi oznaczać współsprawstwo. Taką formą jest też przewidziane w art. 18 § 3 k.k. pomocnictwo, kryminalizujące zachowania ułatwiające innej osobie popełnienie przestępstwa, jakie w niektórych z cytowanych wypowiedzi Sądu Najwyższego w sposób nieuprawniony było łączone ze współsprawstwem (zob. wyrok z dnia 29 czerwca 2006r., sygn. V KK – 391/05, OSNwSK 2006/1/1289).

Sąd Najwyższy w kolejnych orzeczeniach podkreślał także jako cechę współsprawstwa, element subiektywny, w postaci woli bycia sprawcą, traktowania czynu jako swój (animus auctoris), a nie działania jedynie z zamiarem udzielenia drugiemu współdziałającemu pomocy w dokonaniu przez niego czynu zabronionego. Przykładem tego było choćby powoływane wcześniej postanowienie z dnia 20 kwietnia 2004r., sygn. V K.K. – 351/03, w którym Sąd Najwyższy podkreślił, że definiując w art. 18 § 2 i 3 k.k. inne od sprawstwa formy zjawiskowe popełnienia przestępstwa, jakimi są podżeganie i pomocnictwo, ustawodawca wprowadził do ich struktury, a ściślej do strony podmiotowej, subiektywny stosunek podżegacza i pomocnika do czynu zabronionego oczekiwanego od sprawcy. Czynu tego nie uważają oni za swój i nie obejmują go własną wolą popełnienia. Nie działają więc animus auctoris. Podżegacz zmierza do wywołania zamiaru popełnienia czynu zabronionego u potencjalnego sprawcy, a pomocnik ułatwia popełnienie takiego czynu przez osobę, która powzięła zamiar popełnienia. W ten sposób Sąd Najwyższy uzupełnił materialno – obiektywne ujęcie współsprawstwa, oparte na elemencie istotności roli współdziałającego w popełnieniu wspólnego przestępstwa, o niewymagalny według tej teorii pierwiastek subiektywny, działania cum animo auctoris.

Z konsekwentnych wyjaśnień M. C. w postępowaniu przygotowawczym wynikało jednoznacznie, że wszyscy sprawcy przystali zgodnie na propozycję oskarżonego K. J. (1), aby dokonać rozbojów. Według ustalonego i zaakceptowanego wspólnie planu, K. J. (1) miał najpierw sprowokować pokrzywdzonych do bójki, a potem go pobić i okraść, natomiast M. C. i R. S. mieli w tym samym czasie „ubezpieczać” K. J. (2). Oskarżeni uzgodnili także, że podzielą się dochodami uzyskanymi z przestępstwa, po sprzedaniu skradzionych rzeczy w lombardzie przez oskarżonego K. J. (1). Przemoc użyta przez oskarżonego K. J. (1) wobec obu pokrzywdzonych była od samego początku elementem planu, a wkład M. C. i R. S. w przestępstwo był niewątpliwie duży i zapewniał powodzenie napadu, gdyż uniemożliwiał każdemu z pokrzywdzonych przyjście z pomocą drugiemu koledze.

W tym kontekście, rzeczywiście bez znaczenia jest to, że oskarżeni M. C. i R. S. osobiście nie stosowali wobec pokrzywdzonych przemocy, nie żądali od nich wydania pieniędzy i ich rzeczy, ani to, że samodzielnie nie zabierali ich T. C. (1), zaś R. S. nie zabierał też ich D. P.. Przez cały czas obu zdarzeń ci dwaj oskarżeni znajdowali się w bezpośredniej bliskości zajść, nie tylko akceptując wszystkie działania K. J. (1), ale również pomagając mu w ich realizacji poprzez pilnowanie, by nikt mu nie przeszkadzał. R. S. i M. C. obserwowali teren zdarzenia i mieli możliwość ostrzeżenia K. J. (1) na wypadek ewentualnych przeszkód w realizacji przestępstwa.

Kwestia rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonym kar jednostkowych i kar łącznych

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: M. C. i K. J. (1) o rażącej niewspółmierności (nadmiernej surowości) kar jednostkowych i kar łącznych orzeczonych w stosunku do nich przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze. Nie były również rażąco niewspółmierne wspomniane kary orzeczone wobec oskarżonego R. S., co Sąd Apelacyjny ocenił w oparciu o przepis art. 447 § 1 k.p.k. zważywszy na zakres apelacji obrońcy tego oskarżonego.

Należało się zgodzić z Sądem Okręgowym, który na stronach 14-15 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 581v-582) wskazał, że przy wymiarze kar jednostkowych dla oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) należało uwzględnić znaczny stopień znaczny stopień społecznej szkodliwości ich czynów, wyrażający się w okolicznościach przedmiotowych (działaniu wspólnie i w porozumieniu, bez jakiegokolwiek powodu, wobec wybranych przypadkowo osób idących ulicą, całkowicie nieznanymi sprawcom, pod wpływem alkoholu, dotkliwych skutków przestępstwa, w tym odniesieniu obrażeń ciała przez T. C. (1) oraz utraceniu przez D. P. portfela z dokumentami i kartą płatniczą) i okolicznościach podmiotowych (działaniu w sposób zaplanowany, przemyślany, chęć jak najszybszego wzbogacenia się łatwym kosztem).

Sąd I instancji słusznie ocenił, że najwyższy stopień społecznej szkodliwości cechował zachowania oskarżonego K. J. (1), który był inicjatorem działań oraz osobą wiodącą w realizacji planu, a także który stosował przemoc wobec pokrzywdzonych, był najbardziej aktywny w żądaniach wydania rzeczy oraz zaborze przedmiotów i groził D. P. „wydłubaniem oka” przy pomocy trzymanego przedmiotu.

Jako okoliczności obciążające wobec wszystkich oskarżonych Sąd Okręgowy słusznie uwzględnił ich wielokrotną uprzednią karalność oraz odpowiedzialność w warunkach powrotu do przestępstwa, w odniesieniu do oskarżonych: M. C. i R. S. z art. 64 § 2 k.k., a wobec oskarżonego K. (...) z art. 64 § 1 k.k.. Co więcej, oskarżony K. J. (1) był uprzednio karany także za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. (k. 102-104, 192-193, 195-197, 205-209). Niewątpliwie wszyscy oskarżeni są zdemoralizowani, prowadzą pasożytniczy tryb życia, nadużywają alkoholu i mają negatywne opinie środowiskowe (k. 253-254, 257, 260). W odniesieniu do oskarżonego M. C. okolicznością łagodzącą było przyznanie się do przestępstw podczas śledztwa i złożenie prawdziwych wyjaśnień, jednak znaczenia tej okoliczności nie można było przeceniać wobec postawy tego oskarżonego przed Sądem, kiedy nie tylko wycofał się ze swoich wcześniejszych twierdzeń, ale ponadto pomówił o nieprawne działania wobec niego funkcjonariuszy Policji.

Wymierzone przez Sąd Okręgowy wobec oskarżonych: M. C. i R. S. kary po 3 lata pozbawienia wolności za przypisane im przestępstwa, natomiast wobec oskarżonego K. J. (1) kary po 4 lata pozbawienia wolności, za przestępstwa przypisane w punktach I i II części rozstrzygającej, były prawidłowe i sprawiedliwe. Można było również zgodzić się z Sądem I instancji, który uznał, że kary łączne wymierzone wobec wszystkich oskarżonych powinny zbliżyć się ku zasadzie absorpcji. Rzeczywiście, uzasadniało to popełnienie przez oskarżonych dwóch przestępstw w tożsamym czasie, pozostających w ścisłym związku przedmiotowo-podmiotowym, godzących w te same dobra chronione. Miał jednak rację Sąd I instancji, który zdecydował się na orzeczenie kar z zastosowaniem zasady asperacji, z uwagi na popełnienie przestępstw na szkodę dwóch pokrzywdzonych i wymierzył wobec oskarżonych: M. C. i R. S. kary łączne po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast wobec oskarżonego K. J. (1) karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego K. J. (1) wraz z uzupełnieniem o argumenty podniesione przez tego oskarżonego w osobistym piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja” (k. 587, 627-629). Nie było bowiem mowy o tym, żeby oskarżony ten podczas zdarzenia bronił się, a jeden pokrzywdzonych „zaatakował go” butelką. Faktycznie to oskarżony K. J. (1) z pozostałymi sprawcami zaplanował sprowokowanie pokrzywdzonych słownie, by wykorzystać to do napadu rabunkowego, a T. C. (1) zadając cios butelką bronił się przed napastnikiem. Ponadto oskarżeni: M. C. i R. S., jako wielokrotni i przebiegli recydywiści, wcale nie pomówili oskarżonego, aby uniknąć odpowiedzialności karnej, lecz wyjaśnienia opisujące jego udział w przestępstwie złożył wyłącznie M. C. podczas śledztwa. Zresztą, recydywistą jest także oskarżony K. (...).

Pomimo tego, że oskarżony K. J. (1) utrzymywał przed tymczasowym aresztowaniem konkubinę i 3-letniego syna, gdyż pracował w Czechach, w zakładach (...), po jego tymczasowym aresztowaniu rodzina pozostała bez środków do życia i konkubina utrzymuje się wyłącznie z alimentów i zasiłku opieki społecznej, co nie wystarcza na życie, to jednak nie są to wystarczające podstawy uznania łagodzenia kary lub uznania dodatniej prognozy społeczno – kryminologicznej tego oskarżonego.

Niewątpliwie łagodniejsza kara (tym bardziej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) nie wypełniłaby celów kary wychowawczych i zapobiegawczych kary w odniesieniu do oskarżonego K. J. (1), podobnie jak łagodniejsze kary wobec pozostałych oskarżonych, gdyż nie ugruntowałyby w nich przekonania o nieuchronności kar, a wręcz przekonały o pobłażaniu ze strony wymiaru sprawiedliwości. W taki sam sposób kara zostałaby odebrana w społeczność lokalną K., choć od orzeczonej kary należy oczekiwać, by miała taki odzew społeczny, żeby została uznana za wyważoną i sprawiedliwą, a także zrozumiałą jako antidotum na zagrożenia społeczne, w tym wypadku zagrożenie przestępczością połączoną ze stosowaniem przemocy. Takie cele w stosunku do wszystkich oskarżonych wypełnią jedynie bezwzględne kary pozbawienia wolności w wymiarze orzeczonych przez Sąd I instancji.

Prowadziło to do nieuwzględnienia apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) (art. 437 § 1 k.p.k.).

Orzeczenia o kosztach postępowania

Podstawą przyznania adwokatom: J. L., I. G. i R. B. po 600 złotych tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych: M. C., R. S. i K. J. (1) oraz po 138 złotych tytułem zwrotu VAT, jako wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną w postępowaniu odwoławczym, która nie została opłacona, a na rzecz adw. R. B. dodatkowo także 182,20 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu, był przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002r., Nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami).

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym co do zwrotu podatku VAT, ustalono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami).

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w zakresie, obciążając nimi kosztami Skarb Państwa, w tym zwolniono ich od opłaty za drugą instancję. Uwzględniono przy tym stan majątkowy, rodzinny i osobisty oskarżonych, a także ich możliwości finansowe i zarobkowe.